Uitgesproken ter openbare zitting gehouden te Luxemburg op twaalf december negentienhonderdzevenenzestig.

De Griffier,
A. Van Houtte

De President van de Eerste Kamer,
A. M. Donner

Conclusie van de Advocaat K. Roemer van 21 november 1967[1]

Mijnheer de President, mijne heren Rechters,

Verzoeker in het heden te behandelen geding is ambtenaar bij de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal. Ten tijde van de indiening van het verzoekschrift was hij als hoofdadministrateur bij de toen nog fungerende Hoge Autoriteit werkzaam. Tegen deze instelling heeft hij het thans aanhangige beroep ingesteld, nadat hem was gebleken, dat zijn naam niet op de op 7 december 1966 openbaar gemaakte lijst van voordrachten voor bevorderingen voorkwam. Zijn beroep strekt evenwel niet tot nietigverklaring van deze lijst of van bevorderingsbeschikkingen, doch tot het doen van mededeling der over hem uitgebrachte beoordelingsrapporten. Aan het beroep ging nog een brief van verzoeker aan de voorzitter van de Hoge Autoriteit van 13 februari 1967 vooraf, waarin hij onder verwijzing naar artikel 43, lid 2, van het personeelsstatuut om „inzage van de beoordeling" verzocht, welke ertoe geleid had, dat zijn naam niet op bedoelde lijst werd geplaatst. De voorzitter van de Hoge Autoriteit antwoordde hierop bij nota van 3 maart 1967, dat er geen recht op bevordering bestaat en dat bevorderingen krachtens artikel 45 van het personeelsstatuut slechts bij keuze werden gedaan. Volgens de rechtspraak van het Hof behoefden bevorderingsbeschikkingen ten aanzien van niet in aanmerking gekomen kandidaten ook niet met redenen omkleed te worden; er bestond derhalve evenmin aanleiding het niet plaatsen van verzoekers naam op de lijst van bevorderingen nader te motiveren.

De heer Bauer kon zich met dit antwoord niet verenigen. Hij stelde dan ook beroep in bij het Hof met verzoek de weigering van de voorzitter van de Hoge Autoriteit te vernietigen en te bepalen dat aan hem de te

1 — Vertaald uit het Duits.

zijnen aanzien uitgebrachte beoordelingsrapporten, in het bijzonder dat van 11 mei 1966, hem zouden worden medegedeeld.

Het schijnt dat de diensten van de Hoge Autoriteit eerst aan de hand van het verzoekschrift hebben begrepen waarop het voor verzoeker aankwam. Zoveel is zeker, dat hij na de betekening van het verzoekschrift bij de Directeur Personeel werd geroepen, die hem een fotocopie van het beoordelingsrapport van 11 mei 1966 (andere rapporten waren niet uitgebracht) overhandigde. Bovendien werd op verzoek van betrokkene een tweede exemplaar bij brief van 29 mei 1967 aan zijn raadsman gezonden.

Hiermede was naar de opvatting van de Hoge Autoriteit, gelijk zij verzoeker schriftelijk berichtte, het geding zonder voorwerp geraakt. Niettemin nam zij — daartoe door verzoekers raadsman op 31 mei 1967 uitgenodigd — een conclusie waarin zij zich, gelijk door de wederpartij gevorderd, bereid verklaarde tot voldoening van de tot dusver door verzoeker gemaakte proceskosten.

Daar in deze memorie van de Hoge Autoriteit echter voorts nog was gesteld, dat de ontvankelijkheid van het beroep twijfelachtig scheen, daar het petitum niet gelijk was aan het tot de voorzitter gerichte verzoek van 13 februari 1967 (hetgeen diens reactie verklaarde), concludeerde verzoeker zijnerzijds nog van repliek. Hierbij betoogde hij, dat het geding slechts dan zonder voorwerp zou zijn geraakt indien de Hoge Autoriteit zonder enig voorbehoud de gegrondheid der vordering had erkend, dat wil zeggen dus ook met betrekking tot de ontvankelijkheid van zijn eerste verzoek en het bestaan van een voldoende belang rechtens tot de indiening daarvan. Hij vorderde dan ook een declaratoire uitspraak in die zin, dat de mededeling van het rapport van 11 mei 1966 te zamen met het aanbod van de Hoge Autoriteit verzoekers kosten tot op de datum van het verweerschrift te willen dragen, volledige erkenning inhield zowel van de ontvankelijkheid als van de gegrondheid van zijn oorspronkelijk verzoek.

Hiermede rijst de vraag welke rechterlijke beslissingen, gezien deze feiten, en in een geding van zo gering belang, nog nodig zijn.

Beoordeling rechtens

Wanneer het geding zonder voorwerp is geraakt, beslist het Hof overeenkomstig artikel 69, paragraaf 5, van het Reglement voor de procesvoering vrijelijk over de kosten. De in het proces aan de orde gestelde rechtsvragen worden niet meer te gronde behandeld. Hoogstens bestaat er nog aanleiding tot een summiere beoordeling met het oog op de kostenbeslissing.

Of het geding zonder voorwerp is geraakt moet blijken uit een vergelijkende beschouwing enerzijds van de ingestelde vordering en anderzijds het feit krachtens hetwelk naar het oordeel van één der partijen de zaak als afgedaan moet worden beschouwd.

In casu geeft deze vergelijking niet tot moeilijkheden aanleiding, voor zover het de vordering betreft de Hoge Autoriteit te gelasten om van de over hem uitgebrachte beoordelingsrapporten mededeling te doen. Deze

mededeling heeft in volle omvang plaatsgevonden, ja zelfs mede ten aanzien van verzoekers raadsman — hetgeen niet nodig was — en daarmede is dit petitum stellig in de zin van ons Reglement voor de procesvoering zonder voorwerp geraakt.

Bijgevolg gaat het nog slechts om de vraag, of er inderdaad nog aanleiding bestaat voor verdere beslissingen van het Hof over de ontvankelijkheid en gegrondheid van het door verzoeker tot de voorzitter van de Hoge Autoriteit gerichte verzoek. Hiertoe zie ik, voor wat het de kostenbeslissing betreft, geen grond daar de Hoge Autoriteit zich zonder meer bereid verklaard heeft verzoekers kosten tot op de indiening van het verweerschrift voor haar rekening te nemen. Ook uit anderen hoofde bestaat hiertoe geen aanleiding, daar niet kan worden gezegd, dat verzoeker bij de door hem gevorderde beslissing een rechtens te beschermen belang heeft. Zodanig belang zou in een zaak als de onderhavige hoogstens kunnen worden aangenomen, wanneer er tussen partijen een *geschil* bestond over de interpretatie van artikel 43 van het personeelsstatuut en de daaruit voor de ambtenaren voortvloeiende rechten. Hiervan is evenwel kennelijk geen sprake. Het feit, dat de voorzitter van de Hoge Autoriteit op het verzoek van 13 februari 1967 afwijzend heeft beschikt, moet veeleer verklaard worden uit diens veronderstelling dat verzoeker over een hem niet toegekende bevordering wilde klagen en dat hij mededeling verlangde van de gronden waarop die weigering berustte.

Derhalve moet de door verzoeker bij repliek geformuleerde vordering als niet ontvankelijk worden afgewezen.

Op deze gronden hebben wij de eer als volgt te concluderen :

— dat het Hof zal vaststellen, dat de hoofdvordering zonder voorwerp is geraakt,
— dat de bij repliek ingestelde vordering wegens het ontbreken van een rechtens te beschermen belang als niet ontvankelijk zal worden afgewezen,
— dat de Commissie de kosten, tot op het tijdstip van het verweerschrift gemaakt, zal dragen en dat de nadien gevallen kosten krachtens artikel 70, tweede zinsnede, ten laste van verzoeker zullen komen.